

אוהד הראל, גיסה של שרונה ז"ל הספיד אותה:

"גיסתי היפה, תישאר תמיד ילדה בנפש. היא כל כך אהבה מוסיקה, שזה כל כך סימבולי שנרצחה במסיבת יום הולדתה. שרונה הכירה את יותם, אחי הקטן, לפני שנים באחת מהפקות הפאנג'ויה באילת, ומהר מאוד, לאחר שחזרו, הם התחברו והתאהבו. נולדו להם שני ילדים קסומים, רוס, בן 9.5 ואלמה, בת 6.5. שתי המשפחות נהגו לחגוג חגים אצל אימי. מכיוון שאני הבכור במשפחה ואנחנו יתומי צה"ל עוד מילדות, היה לי חיבור טבעי לאביה של שרונה גיסתי, ותמיד אהבתי להיות בחברתו.

שרונה הייתה מלאת שמחת חיים, אהבה אנשים, אהבה לצחוק, ולא סתם בחרה במקצוע עיצוב פנים, תמיד אהבה סטייל וצבע. הייתה אישה צבעונית בכל הרבדים, מבפנים ומבחוץ.

לשרונה ולי היו הרבה בדיחות, הומור שחור בעיקר, ושני דברים שהם רק שלנו: שנינו תחרותיים. בסיום ארוחות השישי המשפחתיות נהגנו לשחק רמיקוב, וכמה נהניתי לעצבן אותה ולהקניט אותה כשניצחתי.

על אף היותה אשכנזייה לחלוטין, אף אחד מהמשפחה לא היה יכול להתחרות בה באכילת חריף. גם לא אני. היא תמיד צחקה עליי, כשהייתי טועם וקופץ לחפש כוס מים.

ביום שבת ה- 7.10.23 התעוררנו ב-06:30 לאזעקות בבית, בראשל"צ. לאחר שעתיים-שלוש, יותם, אחי, צלצל ואמר ששרונה נסעה למסיבה, וב-09:07 הייתה ההודעה האחרונה ששלחה לו – "יורים עלינו ואני מסתתרת".

נסעתי לאסוף את אחי כדי לחפש את שרונה. הגענו לאזור המסיבה. טילים שייטו מעלינו, הכבישים מימין ומשמאל שזורים בשריפות וצמחייה בוערת ועשן מכל מקום. חיפשנו ללא הצלחה. מרגע סגירת הצירים המרכזיים נסענו לבתי החולים, ושוב ניסינו לאתר מידע, אך לשווא.

בעזרת חברים הקמנו חמ"ל, התראיינו לרשתות זרות, ללא אפשרות לישון בכלל, עד שמקץ עשרה ימים קיבלנו את הבשורה המרה שיש התאמת די.אן.איי ושרונה נרצחה.

כל כך אתגעגע לגיסתי היפה. יפהפייה מבפנים ומבחוץ, תהא נשמתה צרורה בצרור החיים.